

**Ё Аллоҳ! ман ба розигии Ту аз ғазаби Ту паноҳ
мечӯям, ба беҳбудии Ту аз ҷазои Ту паноҳ мечӯям,
аз Ту ба Ту паноҳ мебарам, тавону ёрои онро
надорам, ки ба ҳамду санои Ту (чунон ки шоистаи
Туст) бипардозам, Ту тавре ҳастӣ, ки худатро
ситоиш намудай**

Аз Оиша (разияллоҳу анҳо) ривоят аст, ки гуфт: Ман шабе Расули Худо (саллаллоҳу алайҳи ва саллам)-ро канори худ наёфтам, атрофамро ҷустуҷӯ кардам, ки ногоҳ дастам ба кафи пойҳои росткардааш расид, дар ҳоле ки дар масҷид буд, (яъне, дар ҳолати саҷда) ва ӯ мегуфт: "Ё Аллоҳ! ман ба розигии Ту аз ғазаби Ту паноҳ мечӯям, ба беҳбудии Ту аз ҷазои Ту паноҳ мечӯям, аз Ту ба Ту паноҳ мебарам, тавону ёрои онро надорам, ки ба ҳамду санои Ту (чунон ки шоистаи Туст) бипардозам, Ту тавре ҳастӣ, ки худатро ситоиш намудай."

[Саҳеҳ] [رواه مسلم]

Оиша (разияллоҳу анҳо) гуфт: Ман дар паҳлӯи Паёмбари Аллоҳ (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) хоб будам, вақте бедор шудам ўро канори худ наёфтам, бо дастам ҷойи намозхонии ўро дар утоқамон ламс кардам, ўро дар ҳоли саҷда ёфтам, ки пойҳояшро рост (яъне, дар саҷда буд ва нуги пойҳояш ба заминро суми пояш боло) намуда буд ва мегуфт: (Ман паноҳ мебарам) ва тавассул менамоям, (ба ризоияти Ту аз хашму ғазаби Ту) бар ман ё уммати ман, (ва) паноҳ мебарам (ба бахшиши Ту) ва бахшиши зиёди Ту (аз ҷазои Ту). (Ман паноҳ мебарам ба Ту аз худии Ту) ва ба сифатҳои зебоии Ту, аз сифатҳои ҷалоли То, зеро аз То наметавон паноҳ ҷуст, магар ба Худат, зеро наҷоте ва паноҳгоҳе аз Аллоҳ нест, магар ба сӯи Худаш. (Ман ҳамду санои То ро дар шумор оварда наметавонам) дар шумориши неъматҳо ва эҳсонии То ончунон ки сазовори он ҳастӣ, нотаваонам, ҳарчанд дар он талош кунам. (То ҳамонгуна ҳастӣ, ки худатро ситоиш намудай) То ҳамон зоте ҳастӣ, ки бар худат ситоиши сазовор кардаӣ, кӣ метавонад ҳаққи ҳамду ситоиши То ро адо кунад?

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

